

Лична кореспонденция на народни представители
№ <u>48-51-654-09-139</u>
Дата <u>26-01-2026г.</u>

До Окръжна/Районна прокуратура по
местопроизшествието **гр. Пазарджик**

До Министерство на вътрешните
работи (РПУ/ОДМВР по
местопроизшествието) **гр. Пазарджик**

До Дирекция „Социално
подпомагане“ (отдел „Закрила на детето“)
по адрес на училището и по адрес на детето

До Държавна агенция за закрила на
детето (ДАЗД)

До Омбудсман на Република България

До Съответното Регионално
управление на образованието (РУО) **гр.
Пазарджик**

До **КПК/КПКОНПИ/** и за
установяване на конфликт на интереси

От

**Народния представител в 51-то Народно
събрание Лариса Савова**

Относно: Сигнал за системен психически тормоз върху ученик, довел до самоубийство, институционално бездействие, политически и персонални зависимости, конфликт на интереси, нарушения на правата на детето и грубо потъпкване на принципа за закрила на децата в училищна среда.

УВАЖАЕМИ ГОСПОЖИ И ГОСПОДА,

Сигнализирам Ви се за случай на системен психически тормоз, унижение и изолиране, упражнявани от педагогически специалист спрямо ученик в училищна среда, което според свидетелски разкази е довело до тежък

психически срив, последвани суицидни прояви и самоубийството на ученика Билгин Алишев от с. Нова Махала. От описаните обстоятелства следва, че са били налице прояви на груб психически натиск, унижения и интриги, създаване на изолация и безизходица за засегнатото дете, като тази атмосфера е продължила години и е преминала границите на педагогическата отговорност и право.

Тежките обвинения са подкрепени с многобройни свидетелски показания за продължителен тормоз от страна на конкретен учител, както и за ефективно бездействие на директора, училищното ръководство, социалните служби и контролните образователни институции въпреки подадени сигнали и алармирани родители и ученици. Свидетелства се за създадени неформални комисии и механизми за натиск, при които на ученика и неговите родители е било отказвано право на изслушване, защитата на детето е подменена с репресия, а основни права са били погазени в противоречие с международните и национални защитни стандарти.

Искането ми е за незабавна и цялостна проверка от компетентните органи по всички изложени направления: разследване на евентуално престъпление довеждане до самоубийство, оценка на институционалните действия и бездействия, дисциплинарен и административен контрол спрямо отговорните лица, анализ за конфликт на интереси и злоупотреба с власт, както и за цялостна оценка на мерките за закрила на децата в образователната среда и защита срещу подобни практики в бъдеще.

Сигналят е насочен към разкриване на цялостен институционален срив и сериозно нарушаване на правата и защитата на дете в училищна среда, което е довело до тежки суицидни прояви и последвало самоубийство, както и до липса на ефективни мерки за закрила от страна на всички отговорни институции.

В изложените факти се съдържат данни за системен психически тормоз, унижение, изолация и злоупотреба с власт от страна на педагогически специалист спрямо ученик в училище – включително прояви на целенасочени, продължителни действия, насочени към пречупване на неговата психика и достойнство, форми на изолация, унижително поведение и социално отхвърляне. Наред с това, според свидетелските разкази, ученикът не е получил подкрепа нито в рамките на училищната общност, нито по линия на училищния психолог и подкрепящи звена, а е станал обект на допълнителни интриги, публични подигравки и психологичен натиск. Всичко това е довело до тежки депресивни състояния, самонараняване, отчуждение от околните, **в крайна сметка – до самоубийство.**

На следващо място в сигнала са очертани тежки пропуски и бездействие на ръководството на училището, Регионалното управление на образованието и социалните служби. Въпреки многократни сигнали и свидетелски твърдения за продължителен риск, липсва адекватна институционална реакция, не са предприети проверки, не са задействани мерки за превенция и закрила, а механизмите за защита на дете в риск са останали на хартия. Липсата на действие от страна на длъжностни лица, които са знаели за продължителната опасност, поражда основание за ангажиране на административна и наказателна отговорност.

Откроява се и цялостна липса на ефективна закрила на детето, както според националното законодателство, така и по международните стандарти, в частност – Конвенцията на ООН за правата на детето. Вместо да гарантира защита, училищната и институционална среда фактически е допуснала, а в някои аспекти и улеснила ескалацията на тормоза спрямо ученика, като е осуетила всякаква реинтеграция, подкрепа или възстановяване.

В разказите и анализите личи използване на неформални комисии, форми на натиск и публично унижение, проведени в нарушение на всички процесуални гаранции за изслушване и участие на ученика и неговите родители в решаването на спорове и конфликти. Ученикът е бил лишен от право на обяснение, поставян пред форма на институционален натиск и репресия, а атмосферата в училище се е характеризирала със страх и възпиране на жалващите се.

В допълнение се отправят сериозни твърдения за политически, семейни и административни зависимости, конфликт на интереси и използване на властово или служебно положение за прикриване на отговорност и неутрализиране на жалбите. Влиянието и покровителството на лица, заемащи административни и ръководни позиции, създават обосновани съмнения в независимостта, ефективността и законността на действията (или бездействията) на институциите, до които са отправяни сигнали и жалби.

Не по-малко тревожно е и наличието на риск от вторична виктимизация – липса на мерки за подкрепа и защита на други ученици, които са пострадали от сходно отношение или са били свидетели на травматичните събития; случаи на разпит на малолетни деца без присъствие на специалист, психологическа подкрепа или гаранции за тяхната неприкосновеност и достойнство.

Сигналът касае институционален и системен провал на механизмите за закрила на децата и на ефективния държавен и административен контрол в училищната среда, допуснал – чрез активни действия или бездействие – развитие на системен тормоз, пречупване и де факто изоставяне на дете, довело до тежък

резултат – самоубийство, вторична виктимизация и срив в доверието към всички защитаващи и надзорни институции. На преден план се поставя необходимостта от ясно определяне и търсене на персонална, административна и наказателна отговорност за бездействие, прикриване, конфликт на интереси или последвана политическа защита, при разглеждане на жалби и сигнали за случаи на тормоз и риск за живота и здравето на деца в училище.

Съгласно чл. 1, ал. 2 и чл. 64 във връзка с чл. 62 от Конституцията на Република България, държавата трябва да осигурява защита на децата и да им гарантира достоен живот, като всички държавни и общински органи са длъжни да предприемат действия по закрила на детето, когато са налице признаци за риск за живота, здравето и развитието му. В конкретния казус е налице обосновано съмнение, че са били допуснати сериозни и трайни нарушения на тези задължения, изразяващи се в липса на адекватна реакция на сигнали, negliжиране на опасността и фактическо оставяне на детето без закрила, въпреки че в свидетелските разкази изрично са посочени прояви на унижение, изолация, психически натиск и последващи действия, довели до самоубийството на ученика.

Съществуващото на подбудителството към самоубийство по смисъла на Наказателния кодекс се изразява във всяко действие или бездействие, което целенасочено или чрез груба небрежност води до мотивиране или тласкане на пострадалото лице към самоубийство. В разглеждания случай публично достъпните свидетелства сочат, че поведението на педагогическия специалист се е характеризирало с продължителен психически тормоз, системно унижаване, психологическа изолация, словесни и социални атаки, работа с "неформални комисии" и оказване на натиск върху други ученици и родители. Такъв комплекс от действия представлява именно онзи съвкупен психически натиск, който може да бъде квалифициран като подстрекаване или улесняване на суицидно поведение, особено когато са налице опити детето да бъде лишено от подкрепа в училищната среда и да му се внуши безнадеждност и липса на изход. В този смисъл бездействието на органите и неспазването на изискуемите от закона мерки води не само до институционален срив, но и до престъпно проявление на безотговорност.

По отношение на изпълнението на международните задължения на Република България следва да се подчертае, че страната е ратифицирала Конвенцията на ООН за правата на детето, в чийто чл. 3 се постановява държавата да поставя "най-добрия интерес на детето" като водещ принцип при вземане на решения, отнасящи се до деца. На практика обаче в описаната ситуация се наблюдава системен отказ този стандарт да бъде приложен: вместо да бъдат реализирани ефективни гаранции за закрила, механизмите функционират формално или изцяло липсват, отчитането на сигнали, жалби и

публично достъпни данни за тормоз е сведено до бюрократично пренебрежение, а институционалната реакция се изразява само в опазване имиджа на учебното заведение и на участващите в управлението му лица.

Налице е и пълна липса на национални процесуални и материални гаранции за защита на детето при риск, независимо че според българското законодателство и предвид чл. 11, ал. 2 от Закона за закрила на детето при наличие на данни за дете в риск, всяко лице и длъжностно лице е длъжно незабавно да сезира дирекция "Социално подпомагане". В представения случай няма данни да е активирана такава процедура – сигналите на ученици, родители и свидетели остават без разглеждане, директорът и служителите в учебното заведение са бездействали както по отношение на вътрешните механизми за превенция, така и по линия на сезиране на външни органи и психологически служби. Подобно бездействие съставлява не само административно нарушение, но и престъпно неизпълнение на служебно задължение, когато рискът за живота и здравето на детето е бил реален и интензивно проявен.

Особено тежка оценка следва да се постави по начина, по който детето и неговите родители са били изключени от всякакъв процес по изслушване, обяснения и защита, което противоречи и на международния, и на националния стандарт за участие на детето във вземането на решения, засягащи пряко неговите права и интереси. Вместо това свидетелствата сочат използване на дисциплинарни и репресивни механизми, вътрешнокорпоративна солидарност, прикриване на случая зад формални комисии, отсъствие на писмена следа и липса на реален контрол и независимост на проверките.

Всички тези обстоятелства сочат категорично не само за липса на защита на детето по смисъла на Конвенцията на ООН за правата на детето и българските закони, но и за съзнателно и системно бездействие на институциите при констатирано дете в риск. Отговорността на всички длъжностни лица, имащи отношение към случая, е ангажирана заради неизпълнение на конкретни закони, подзакони и вътрешни регламенти, заради което следва да бъдат извършени незабавни проверки за дисциплинарна, административно-наказателна и евентуално наказателна отговорност при наличие на данни за престъпление по служба, както и търсене на отговорност за всички участници в процеса.

В случай че бъдат установени нарушения, компетентните органи следва да приложат най-строгите предвидени от закона мерки за гарантиране на живота, здравето и правата на децата в образователната среда.

С уважение: LARISA BORISOVA
Лариса Савова SAVOVA
Народен представител

Digitally signed by LARISA
BORISOVA SAVOVA
Date: 2026.01.26 16:06:33
+02'00'